

Arrest

nr. 212 861 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 april 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: B.(..)

Voornaam: A. (..)

Geboortedatum: 15.04.1987

Nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangenis als: A., B. (..), geboren op 19.07.1987, onderdaan van Marokko

ALIAS: A., I. (..), geboren op 15.04.1987, onderdaan van Marokko; A., B. (..), geboren op 16.05.1988,

onderdaan van Marokko; A., B. (..), geboren op 16.04.1988, onderdaan van Marokko; A., B. (..),

geboren op 19.04.1985, onderdaan van Algerije; B., A. (..), geboren op 15.05.1987, onderdaan van

Marokko; B., A. (..), geboren op 15.05.1987, onderdaan van Marokko; Z., M. (..), geboren op

04.09.1987, onderdaan van Marokko; Z., M. (..), geboren op 15.11.1989, onderdaan van Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten

die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om

er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 15.02.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Betrokkene maakt gebruik van verschillende aliassen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07.09.2011, 16.10.2012, 16.03.2013, 24.09.2017. De betrokkene heeft het bewijs niet geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 15.02.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 21.03.2018 geen familie in België te hebben. Hij verklaart wel een duurzame relatie in het land te hebben. Zijn Nederlandse partner heeft een Belgische verblijfstitel. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 15.02.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan de bevelen het grondgebied te verlaten die hem werden opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Betrokkene maakt gebruik van verschillende aliassen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07.09.2011, 16.10.2012, 16.03.2013, 24.09.2017. De betrokkene heeft het bewijs niet geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

De betrokkene verklaart een terugkeer naar Marokko te vrezen, maar hij weigert tegelijkertijd pertinent een asielaanvraag in te dienen (interview van 21.03.2018).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Betrokkene maakt gebruik van verschillende aliassen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 07.09.2011, 16.10.2012, 16.03.2013, 24.09.2017. De betrokkene heeft het bewijs niet geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. S. (...), attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum, de betrokkene, vanaf 05.04.2018 op te sluiten in de lokalen van het centrum."

1.2. Op 11 september 2018 wordt verzoekende partij vrijgesteld uit het gesloten centrum met de mededeling onmiddellijk gevolg te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste Middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en art. 20 VWEU

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uw Zetel moet in de eerste plaats nakijken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag.

In casu kan het niet ernstig betwist worden dat verzoeker een duurzame en stabiele relatie heeft met mevrouw B. K. (...).

Hoewel hij er nooit officieel woonde omwille van zijn verblijfsproblemen, woonde hij voordat hij opgesloten werd, officieus samen met zijn vriendin. Verzoeker brengt hiertoe (nogmaals) een geschreven verklaring bij van mevrouw B. (...) dat verzoeker bij haar mag verblijven (stuk 4).

In casu kan het niet aldus ernstig betwist worden dat er geen sprake zou geweest zijn van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM voordat verzoeker opgesloten was.

Het klopt inderdaad dat verzoeker thans niet bij zijn vriendin verblijft omwille van het feit dat hij in een gesloten centrum verblijft en dat dit de situatie geenszins vergemakkelijkt, doch doen zij er tot op heden alles aan om hun relatie verder te zetten.

Het is daarom nuttig om in het achterhoofd dat verzoeker enkel maar gedwongen is om tijdelijk afgescheiden te leven van zijn partner en dat hij dus geenszins de bedoeling heeft om zich permanent af te scheiden van zijn partner.

De gezinscel is, noch in zinnen hoofde, noch in die van zijn partner, nooit verbroken geweest.

Het loutere feit dat verzoeker niet bij officieel bij zijn vriendin woonde (maar wel officieus) of afgescheiden leefde in zijn periode in de gevangenis, betekent dus niet automatisch dat er geen sprake kan zijn van een familieleven in de zin van art. 8 EVRM.

Dat er wel degelijke sprake is van een familiaal leven blijkt uit het feit dat verzoeker zal proberen om zijn verblijfssituatie te regulariseren via het officialiseren van zijn partnerschap met mevrouw heeft om zijn verblijfssituatie te regulariseren via het officialiseren van zijn partnerschap met mevrouw B.I K. (...). Dit toont nog maar eens aan hoe echt en waarachtig deze gezinsband is.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat het grote slachtoffer van deze beslissing mevrouw B. (...) is.

De kwestieuze beslissing zorgt er immers voor dat verzoeker verplicht wordt om het grondgebied van de Unie te verlaten, zodat mevrouw B. (...) het effectieve genot van de essentie van haar rechten vervat in art. 20 VWEU wordt ontzegd, omdat zij genoopt zal zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten.

Het staat aldus vast dat zij verplicht zal zijn om mee te verhuizen naar Marokko met haar partner.

Dit zal ongetwijfeld leiden tot bijkomende hindernissen voor haar omdat zij in Marokko geen sociale relaties heeft en dat zij, gelet op haar leeftijd, heel wat moeilijkheden zal hebben om haar te integreren.

Verweerster gaat hier in haar beslissing totaal aan voorbij.

Gelet op het bovenstaande is het duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van art. 8 EVRM, art. 20 VWEU."

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft nu de verzoekende partij niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een relatie heeft met een in België verblijvende Nederlandse onderdaan en hiermee officieus samenwoont. Zij wenst haar verblijfsstatus te regulariseren via het officialiseren van haar partnerschap. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij haar op het Belgische grondgebied zou moeten gedogen, ondanks haar illegale verblijfsstatus, tot zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Bovendien gaat verzoekende partij er in haar redenering van uit dat dergelijke verblijfsaanvraag sowieso een positief resultaat zal opleveren. Dit is evenwel een hypothese. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat het bestreden bevel op kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij steeds illegaal in België heeft verbleven en daarbij verschillende keren de openbare orde heeft geschonden. Zij is ondermeer gekend voor inbreuken op de drugswetgeving – waarvoor zij zowel in 2013 als in 2018 werd veroordeeld – alsook voor slagen en verwondingen en winkeldiefstal. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij zich bedient van verschillende aliases om haar werkelijke identiteit te verhullen en dat zij ook in Nederland gekend is voor inbreuken op de Nederlandse Opiumwet. Ondanks het feit dat verzoekende partij verschillende keren het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, heeft zij er telkenmale voor geopteerd haar illegaal verblijf verder te zetten alsook haar crimineel parcours. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen waar deze oordeelt dat: *“Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”*

De relatie die de verzoekende partij verklaart te hebben is voorts opgestart op een ogenblik waarop de Nederlandse partner zich bewust diende te zijn van de illegale verblijfsstatus van verzoekende partij zodat zij aldus wist dat het voortzetten van een gezinsleven in België met de verzoekende partij vanaf het begin precair zou zijn. De verwerende partij oordeelt dan ook niet kennelijk onredelijk dat: *“Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsstatus van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.”* Het staat verzoekende partij vrij vanuit het land van herkomst de geëigende procedure daartoe op te starten.

Verzoekende partij betoogt verder dat haar gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt daar zij uit België moet vertrekken, maar zij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij haar gezinsleven met haar partner niet kan verderzetten in het land van herkomst. Zij houdt het op een bloot betoog dat haar partner geen sociale relaties heeft in Marokko en moeilijkheden zal hebben om zich, gelet op haar leeftijd, aldaar te integreren, maar de Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde een vriendin te hebben met de dubbele nationaliteit, waaronder de Marokkaanse. Nu haar vriendin ook de Marokkaanse nationaliteit blijkt te hebben, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij zich ook – indien zij ervoor opteert verzoekende partij naar het herkomstland te volgen – makkelijker kan integreren. Uit niets blijkt dat zij geen sociale relaties zou kunnen aanknopen in Marokko.

De Raad wijst er daarbij nog op dat de bestreden beslissing in de eerste plaats verzoekende partij betreft. Niets verplicht de Nederlandse partner om het grondgebied van de lidstaten te verlaten. Dergelijk iets is de vrije keuze van de partner zelf. De rechten van de partner onder artikel 20 VWEU komen geenszins in gedrang. Nogmaals benadrukt de Raad dat het de verzoekende partij vrij staat om vanuit het land van herkomst de geëigende procedure voor gezinshereniging op te starten. Indien dit tot een positief resultaat leidt, dan kan zij haar vriendin opnieuw in België vervoegen.

In deze dient de Raad nogmaals te benadrukken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke omstandigheden geenszins aantoonde.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: Schending van artikel 13 EVRM

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan, dient verzoekende partij de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze nietig te verklaren.

Het middel is gegrond.”

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar de verzoekende partij betoogt dat zij niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel indien de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, zij voorbijgaat aan het feit dat zij de mogelijkheid had om tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent was, hetgeen in casu het geval was, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid in te dienen, hetgeen van rechtswege schorsend is en de Raad bij een ontvankelijke vordering verplicht de ingeroepen schending van hogere rechtsnormen te bespreken. Uit de totstandkoming van de wet van 10 april 2014 blijkt immers dat de wetgever de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft gewijzigd teneinde de betrokkenen een daadwerkelijk rechtsmiddel te waarborgen (zie GwH, nr. 141/2018 van 18 oktober 2018, punt B.8.1.).

Daarnaast dient vastgesteld dat verzoekende partij niet gedwongen werd verwijderd maar werd vrijgesteld om zelf ogenblikkelijk gevolg te geven aan het bevel zodat het bevel thans nog niet ten uitvoer werd gelegd - alleszins blijkt niet dat verzoekende partij er vrijwillig gevolg aan heeft gegeven - en de Raad het belang niet heeft ontzegd bij onderhavig beroep. De Raad wijst er voorts op dat artikel 13 EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken heeft de verzoekende partij geen schending van een bepaling van het EVRM aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 13 EVRM ligt geenszins voor.

2.6. Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde Middel: Schending van het evenredigheidsbeginsel

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker anderzijds.

Zoals hierboven reeds aangetoond werd, beschikt verzoeker over een gezinsleven in België.

Hierboven werd al uitvoerig beschreven dat de bestreden beslissing een onevenredig nadeel teweeg brengt voor verzoeker en zijn partner.

Ten overvloede herhaalt verzoeker dat de bestreden beslissing de facto betekent dat hij zijn Nederlandse vrouw dient te verlaten, waardoor elke contact verbroken zal worden ofwel dat mevrouw B. (...) gedwongen zal worden om de EU te verlaten.

Het evenredigheidsbeginsel is geschonden.”

2.8. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

De verzoekende partij wijst op haar gezinsleven en herhaalt in essentie wat zij gesteld heeft in haar eerste middel. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit gebleken is dat er geen onevenredigheid kan worden vastgesteld.

2.9. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER